

אבא היה ציוני. וציונות לגבי דידו, פירושה עליה לארץ-ישראל והתנחות בConfigurer. לכך שאף זו את הגשים. עיסוקו של אבא בהוראה. ושפֶת ההוראה — עברית. וכי יכול להיות אחרת לגבי ציוני שכמותו? בעיר יקטרינובסק בה התגוררו הורינו, הייתה להם ספרייה עברית גדולה שעמדה לרשות כל שוחרי שפת עבר בעיר. לימים הוזמן אבא לעיר ילייך לנהל שם בית-ספר עברי אשר נקרא, באותו ימים, "חדר-מתוקן".

يليיך, עיר גדולה מוחזקת תחום המושב. יהודים שהורשו לשבת בה היו רק בעלי מקצועות חופשיים, סוחרים גדולים או בעלי מלאכה. הייתה שם תנועת חובבי-ציוון והוחלט על לימוד השפה העברית ואז נפתח החדר-מתוקן ואבא, כאמור, הוזמן להיות מנהלו. אך כדי לקבל אישרת ישיבה בעיר, הוצרך ללמד מקצוע כלשהו. הוא בחר בכריכת ספרים. אולי, משום שהיה חובב ספרים וביתו היה תמיד מלא בהם. אגב, הוא היה כורך ספרים מעולה ועשה עבודתו במירב הדיקוק וההקפדה, גם זאת אולי בגלל יחסו בספר. ואם אמנים רכש מקצוע זה רק לשם קבלת זכות ישיבה בileyיך — המשיך לעסוק בכך, בשעות הפנאי, גם כאן בארץ. זכורים לי עדין כלי עבודה: מכבים, סכינים עגולת דמוית תקליט קטן וידית בטבورو; חזה מאד היה הסcin ובה היה חותך, מעגל ומחליק את הדפים ומעביר אחר-כך באצבעותיו לוודא אם אמנים הוחלקו כראוי. יתכן שתאת רוב ספריו, והם היו רבים מאוד, נרד בעצמו. הייתה לו חולשה לצבע התכלת ורבים מספריו היו מכורכים בלבד תכלת עם קידוטי זהב. זכורות לי פיסות הזהב הדקיקות מאוד עד כי הוצרך לסגור את החדר כמעט הרטנית שעה שעסוק בהם,